

Arrest

nr. 339 364 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 17 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verkreeg op 16 november 2022 de subsidiaire bescherming (AD CGVS, blauwe map met antwoord Bulgaarse Dublin-Unit van 19 januari 2024). Verzoeker verklaart dat hij

een verblijfsvergunning en een paspoort ontving, met een geldigheid van drie jaar (NPO, p.8), wat overeenstemt met objectieve landeninformatie (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker over een verblijfsvergunning en een reisdocument beschikt met een geldigheidsdatum tot november 2025.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. De verwerende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van

internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt melding van huidzwellingen, pijn in de rug en een onbuigbaar been (NPO, p.7). Evenwel legt hij geen enkel medisch attest voor en vertelde hij, na medisch onderzoek in België, geen medische behandeling voor zijn aandoening te behoeven (NPO, p.8).

In de mate dat verdere medische opvolging of behandeling noodzakelijk zou zijn, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In voorliggend verzoekschrift stelt verzoeker enkel dat de toegang tot de gezondheidszorg identiek is voor zowel personen die internationale bescherming aanvragen als personen die internationale bescherming genieten, waardoor hij kan verwijzen naar de moeilijkheden op dit gebied. Evenwel hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verklaart dat hij zijn Bulgaarse documenten vernielde in het vliegtuig op weg naar België (NPO, p.9 en 14). In voorliggend verzoekschrift voorhoudt verzoeker dat het algemeen bekend is dat mensen zoals verzoeker zich in een andere EU-lidstaat ontdoen van hun verblijfsvergunning uit angst later teruggestuurd te worden en dat hij in België niet steeds opvang genoot, waardoor verzoekers verklaringen over de diefstal van zijn mobiele telefoon (waar kopieën van deze documenten stonden) geloofwaardig moeten worden geacht, en dat hij geen negatief bewijs kan leveren ervan. Zoals in de bestreden beslissing terdege opgemerkt wordt, blijft verzoeker hierbij bij blote beweringen. Door verder louter te stellen dat hij nog jong en volledig gedesorienteerd was bij aankomst in België en dat hij de taal niet sprak waardoor hij geen aangifte deed van het verlies van zijn documenten, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Hetzelfde geldt waar verzoeker nog stelt dat het algemeen bekend is dat hij in België gedurende een periode geen toegang had tot een opvangcentrum, waardoor zijn verklaringen dat zijn gsm gestolen werd geloofwaardig moeten worden geacht. Dit doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de politie in België via allerlei kanalen gecontacteerd kan worden bij het verlies van documenten. Hij is zich wel degelijk bewust van het belang van het beschikken (van een back-up) van belangrijke identiteitsdocumenten, temeer hij wel nog over kopieën van zijn Turkse en Syrische documenten beschikt. Waar hij in voorliggend verzoekschrift beweert dat deze hem achteraf toegestuurd werden door zijn familie in Turkije, blijft hij opnieuw bij een blote bewering.

Bovendien wijst de Raad op de bestreden beslissing waar de verwerende partij opmerkt dat verzoekers Bulgaarse documenten geenszins vervallen zijn, daar ze geldig zijn tot november 2025, en nergens uit zijn dossier of verklaringen blijkt dat hij geconfronteerd zou worden met moeilijkheden verbonden aan het bekomen van een duplicaat van deze documenten.

Verder blijkt uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming

(herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verder wijst de Raad erop dat uit het antwoord van de Bulgaarse autoriteiten blijkt dat aan hem op 16 november 2022 de subsidiaire bescherming werd verleend (AD CGVS, blauwe map met antwoord Bulgaarse Dublin-Unit van 19 januari 2024). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij documenten ontving en dat deze drie jaar geldig zijn. Ook uit de meest recente landeninformatie blijkt dat Bulgaarse verblijfsvergunningen voor subsidiair beschermden geldig zijn voor drie jaar (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114). Verzoekers betoog dat de verwerende partij de mogelijkheid had om contact op te nemen met de Bulgaarse autoriteiten om de geldigheid van zijn verblijfsvergunning vast te stellen, waardoor de verwerende partij haar plicht tot procedurele billijkheid zou hebben geschonden, is dan ook niet ernstig.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoekers verblijf en ervaringen in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming. Zo oordeelt de verwerende partij het volgende: "Zo verklaarde u concreet dat er in Bulgarije geen werk te vinden was, en als u al werk vond, dat u dan slechts vijf Bulgaarse LEV per gewerkte dag betaald kreeg (omgerekend tweeënhalve EURO) (CGVS, p.5). Ook vertelde u dat u soms, om de paar maanden, in een park sliep en dit deed tot u voldoende geld kon verzamelen om een kamer te huren (CGVS, p.6). U zei ook dat u soms voedsel zocht in de vuilnisbakken van restaurants (CGVS, p.6). U wil studeren en werken, kortom u wil een toekomst uitbouwen en dat ging niet in Bulgarije (CGVS, p.11). U diende het opvangkamp in Bulgarije te verlaten na drie maanden verblijf daar en u wist niet waarheen (CGVS, p.12). U kon geen taalopleiding volgen want dat kostte 500 EURO per trimester (CGVS, p.12 en p.13). Welnu, de door u geschetste situatie in Bulgarije tijdens uw verblijf daar voldoet niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie." En ook: "Wat stappen betreft die u zette in Bulgarije om aan uw moeilijke socio-economische situatie te komen, haalt u aan dat u overal heeft gezocht en alles heeft geprobeerd om werk en woonst te vinden (CGVS, p.12), zonder dit echter te concretiseren. U kwam niet verder dan te herhalen dat u alles had geprobeerd, dat u het overal ging vragen, en dat u het aan iedereen vroeg (CGVS, p.12)." Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen in de bestreden beslissing. Vervolgens verwijst verzoeker nog naar landeninformatie, dat een negatieve beoordeling geeft van de levensomstandigheden van personen die internationale beschermingen vragen en genieten in Bulgarije. Hij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoot. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Tot slot getuigt verzoeker van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij beschikte over een netwerk en middelen in Bulgarije, waarbij er vrienden waren die hem soms hielpen, alsook organisaties die hem hulp boden bij het bekomen van zijn Bulgaarse documenten (NPO, p.5 en 9). Ook kon hij dankzij een lening van vrienden zijn vliegticket naar België bekostigen (NPO, p.11). Verder was verzoeker in staat om zijn reis van Turkije naar Bulgarije te regelen en om zelfstandig van Bulgarije naar België te reizen (NPO, p.9 en 11). Ook in Turkije wist hij eenzelfde zelfredzaamheid aan de dag weten te leggen tijdens zijn jarenlange verblijf in het land (NPO, p.5). Zowel in Syrië als in Turkije en Bulgarije wist verzoeker steeds (informeel) werk te vinden (NPO, p.5).

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De

rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij racisme heeft ervaren – hij verklaart dat hij door de Bulgaarse autoriteiten tijdens zijn verblijf in de gevangenis beledigd en geslagen werd, en dat hij door Bulgaarse onderdanen beledigd werd (NPO, p.8, 11 en 14), kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Verzoeker verwijst in voorliggend verzoekschrift naar landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat racisme heerst in Bulgarije.

Vooreerst volgt de Raad de motivering in de bestreden beslissing waar opgemerkt wordt dat, hoe betreurenswaardig ook, de feiten in de gevangenis zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren, namelijk toen hij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat betreft de racistische bejegening die verzoeker als begunstigde van internationale bescherming zou hebben ervaren vanwege Bulgaarse onderdanen merkt de Raad in navolging van de verwerende partij op dat hij geen aangifte deed bij de politie, waardoor geen reactie van de Bulgaarse autoriteiten mogelijk is. Door louter te verwijzen naar de aanwezigheid van racisme ten opzichte van vluchtelingen, wat kan verklaren waarom verzoeker zich niet tot de Bulgaarse politie heeft gewend om zijn rechten te doen eerbiedigen, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Zoals door de verwerende partij opgemerkt werd, kunnen bovenstaande incidenten niet worden aangemerkt als een onmenselijke of extreem vernederende behandeling. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

9. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

10. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat de bestreden beslissing geenszins uiteenzet dat het vermoeden dat een wederzijds vertrouwen moet bestaan tussen EU-lidstaten, een weerlegbaar vermoeden betreft, en dat geen rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van de zaak. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij zich baseert op de beginselen van het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie waar zij stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen een weerlegbaar vermoeden betreft. Wat betreft Bulgarije stelt de verwerende partij het volgende: "Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgarije. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften." Hierbij komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, wat in casu niet wordt aangetoond.

11. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota met landeninformatie neer en verwijst naar zijn

procedurestukken voor wat betreft de algemene situatie in Syrië en de positie van statushouders in Bulgarije. Hij wijst erop dat hij in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op 16 november 2022 en verblijfsdocumenten verkreeg met een geldigheidsduur van drie jaar, die dus zeer binnenkort zullen vervallen. Hij zal deze documenten niet tijdig kunnen laten verlengen, waardoor geen aanspraak zal kunnen maken op een effectieve bescherming en dreigt terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. Verzoeker meent dat verweerder het actueel en effectief karakter van zijn Bulgaarse beschermingsstatus nader had dienen te onderzoeken en legt in dit verband de nadruk op het tijdsverloop: hij heeft zijn beschermingsverzoek in België ingediend op 10 januari 2024, maar verweerder heeft meer dan een jaar gewacht om de bestreden beslissing pas te nemen op 11 februari 2025. Deze lange duur van de procedure, enkel door toedoen van verweerder, is wel degelijk relevant aangezien hij het risico loopt dat zijn beschermingsstatus voor Bulgarije wordt ingetrokken als gevolg van zijn vertrek uit dat land, wat ook wordt bevestigd in de landeninformatie die hij heeft bijgebracht. Verzoekers situatie zal dus zijn verergerd in het geval van een terugkeer naar Bulgarije. In dat land heeft hij kunnen werken, maar verdiende hij slechts 2,5 euro per dag zodat hij geen geld opzij kon zetten om een woning te kunnen huren. Om eten te vinden moest hij er de vuilnisbakken van restaurants doorzoeken en hij heeft er wel degelijk gevraagd om taallessen te kunnen volgen, waarbij hem werd meegedeeld dat dit mogelijk was voor een bedrag van 500 euro per trimester dat hij onmogelijk bij elkaar kon krijgen. Verzoeker betwist dat hij blijk geeft van een voldoende mate van zelfredzaamheid om zich in Bulgarije staande te kunnen houden en wijst er daarbij op dat hij geld heeft moeten lenen van vrienden om zijn ticket naar België te kunnen betalen. Daar bovenop komt nog het alomtegenwoordige racisme in de Bulgaarse samenleving, zoals dit ook blijkt uit de landeninformatie, evenals het gegeven dat zijn medische problemen verder afbreuk doen aan zijn zelfredzaamheid. Verzoeker lijdt aan huidzwellingen, heeft rugpijnen en kan een been niet buigen, wat maakt dat hij geen zwaar fysiek werk kan verrichten. Een ander soort werk dan dat is niet mogelijk, aangezien hij de Bulgaarse taal niet kent. Het gegeven dat zijn medische aandoeningen geen complexe behandeling behoeven, is niet relevant aangezien deze aandoeningen op zich bijdragen tot zijn verhoogde kwetsbaarheid. Verzoeker besluit dat de erbarmelijke situatie waarin hij in Bulgarije verkeerde zich dreigt te herhalen bij terugkeer, dat hij zijn kwetsbaarheid voldoende heeft aangetoond middels de neergelegde stukken en dat dit alles aanleiding moet geven tot de toekenning van een beschermingsstatus in België.”

Zoals hierboven blijkt, legt verzoeker ter terechtzitting van 17 oktober 2025 een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De aanvullende nota omvat landeninformatie omtrent de algemene situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije. Verzoeker citeert hierbij, via consulteerbare weblinks, uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 alsook het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025. Daarnaast bevat deze aanvullende nota informatie over de situatie in Syrië, verzoekers land van herkomst, en verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland.

5. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en in voormelde aanvullende nota, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker: *“hij heeft zijn beschermingsverzoek in België ingediend op 10 januari 2024, maar verweerder heeft meer dan een jaar gewacht om de bestreden beslissing pas te nemen op 11 februari 2025. Deze lange duur van de procedure, enkel door toedoen van verweerder, is wel degelijk relevant aangezien hij het risico loopt dat zijn beschermingsstatus voor Bulgarije wordt ingetrokken als gevolg van zijn vertrek uit dat land, wat ook wordt bevestigd in de landeninformatie die hij heeft bijgebracht. Verzoekers situatie zal dus zijn verergerd in het geval van een terugkeer naar Bulgarije.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift van 28 februari 2025 geen enkele opmerking heeft gemaakt, en beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten, middelen in het verzoekschrift uit te breiden of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of middelen van het beroep uit te breiden terwijl hij deze reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen opnemen. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

5.2. Waar verzoeker ter terechtzitting en in de aanvullende nota de actualiteit van zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije in vraag stelt omdat zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten in november 2025 komen te vervallen, wijst de Raad vooreerst op wat hierover in punt 6 van de beschikking werd gesteld: *“De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van*

artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.”

In punt 1 van de beschikking werd gesteld: “Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verkreeg op 16 november 2022 de subsidiaire bescherming (AD CGVS, blauwe map met antwoord Bulgaarse Dublin-Unit van 19 januari 2024). Verzoeker verklaart dat hij een verblijfsvergunning en een paspoort ontving, met een geldigheid van drie jaar (NPO, p.8), wat overeenstemt met objectieve landeninformatie (Country Report: “Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker over een verblijfsvergunning en een reisdocument beschikt met een geldigheidsdatum tot november 2025.”

Verzoeker betwist het voorgaande niet.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zijn verblijfsvergunning zou hebben vernietigd (NPO, p.9 en 14). In navolging van de verwerende partij merkt de Raad in punt 6 van de beschikking op dat verzoeker het hier bij louter blote beweringen houdt.

Wat er ook van zij, omdat wordt aangenomen dat verzoeker reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve al staat geregistreerd in de ‘civiele nationale database’, valt hij niet onder de zgn. ‘catch 22’ zoals uiteengezet in de landeninformatie, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier (“Country Report: Bulgaria. Update 2023” van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024, p. 110, alsook het “Country Report: Bulgaria. Update 2024” van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025, p. 114-115). Dat hij in het bezit is of is geweest van een geldige verblijfsvergunning, impliceert dat verzoeker een geldig adres of domicilie heeft kunnen opgeven om een verblijfsvergunning, te verkrijgen, zoals blijkt uit de landeninformatie en verzoekers eigen verklaringen. Het gegeven dat verzoekers verblijfsvergunning midden november 2025 is komen te vervallen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De situatie van de juridische ‘catch 22’ is immers enkel van toepassing bij de eerste afgifte van een verblijfsvergunning in Bulgarije en niet bij het verlengen ervan eens deze verblijfsvergunning is vervallen. Vermits verzoeker reeds is geregistreerd in de ‘civiele nationale database’, is hij niet verplicht opnieuw een woonplaats op te geven en is hij derhalve in de mogelijkheid zijn verblijfsvergunning te verlengen of te vernieuwen.

Dat de verblijfsvergunning van verzoeker, die hij zou hebben vernietigd, in november 2025 is komen te vervallen, neemt niet weg dat hij in de mogelijkheid is om deze verblijfsvergunning te verlengen en/om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen, zoals hierna zal blijken. Los van het gegeven dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet (langer) in het bezit is van zijn verblijfsvergunning, toont hij verder niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg, noch blijkt dit uit de voorliggende landeninformatie

Er zijn heden immers geen ernstige indicaties dat verzoeker in Bulgarije niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij legt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit de landeninformatie kan niet blijken dat verzoeker zich momenteel bevindt in een situatie waarin een procedure tot beëindiging van zijn beschermingsstatus zou kunnen worden opgestart; er blijkt immers niet dat hij naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, dat hij een verblijfsvergunning of staatsburgerschap in een derde land heeft verkregen, dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning voor een periode van meer dan 3 jaar niet heeft verlengd of dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet tijdig heeft vervangen of vernieuwd/verlengd binnen een periode van 30 dagen (“Country Report: Bulgaria. Update 2024”, AIDA/ECRE, 27 maart 2025, p.116-118).

In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker nog naar het “Country Report: Bulgaria. Update 2023” van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024, met name naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag uit 2022 over Bulgaarse wetgeving die het sinds 2020 mogelijk maakt om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. De Nederlandse rechtbank oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de internationale beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refolement met zich meebrengt (p. 113-114). In dit verband, herinnert de Raad eraan dat de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden of nieuwe middelen te ontwikkelen. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Daarnaast merkt de Raad op dat naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag werd vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (2022062771/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem ter beschikking staande bronnen, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast: Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen en waarin de statushouder kan worden gehoord. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen; er kan in de informatie niet worden gelezen dat het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken de SAR (State Agency for Refugees) al na 30 dagen op de hoogte stelt van het feit dat het document niet tijdig is verlengd of vervangen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Overigens blijken uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 (p. 113) alsook het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 (p. 118) dat in 2023 en 2024 geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om een verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft verlengd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen. Dit bevestigt dat er geen sprake is van een automatische en systematische toepassing van deze intrekking- en beëindigingsgrond.

Gelet op de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, liggen er geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

Zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking, opheffing of enige andere beëindiging van de hem verleende internationale beschermingsstatus, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij niet langer in Bulgarije verblijft, dat hij niet meer in het bezit is van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning en/of dat zijn verblijfsvergunning in november 2025 komt te vervallen, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft gezet om de nodige informatie in te winnen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker actueel nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker niet naar dat land zou kunnen terugkeren.

In het licht van het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het hernieuwen en/of verlengen van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier maakt geen melding van problemen bij het verlengen of vernieuwen van een Bulgaarse verblijfsvergunning. Er kan nergens worden gelezen dat statushouders in Bulgarije bij de verlenging van hun Bulgaarse verblijfsvergunning worden geconfronteerd met onredelijke of onmogelijke administratieve vereisten, noch blijkt dat bij de verlenging onredelijk lange wachtermijnen gelden. Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Niets wijst erop dat verzoeker, die reeds is geregistreerd in de ‘civiele nationale database’ daar hij in het verleden reeds een verblijfsvergunning kon aanvragen, bij een terugkeer naar Bulgarije geen verlenging of vernieuwing zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg. Waar verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse

verblijfsvergunning, valt hij immers niet onder de zgn. 'catch 22'. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetwijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank niet langer nodig is ("Country Report: Bulgarije. Update 2024", AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114-115). Verzoeker maakt zijn bewering dat hij in het kader van de verlenging van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning geen aanspraak zal kunnen maken op een effectieve bescherming en dreigt terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie, dan ook geheel niet aannemelijk.

5.3. In punt 3 van de beschikking erkent de Raad dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve of praktische obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Zoals blijkt uit de beschikking, heeft de Raad zich voor deze analyse gebaseerd op actuele rapporten, met name het "Country Report: Bulgarije. Update 2023" van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 alsook het "Country Report: Bulgarije. Update 2024" van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025. Zoals uit punt 3 van de beschikking blijkt, heeft de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet beide partijen verzocht actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie statushouders in Bulgarije. Enkel de verwerende partij heeft aan deze vraag gehoor gegeven en voormelde actuele rapporten omtrent de situatie van statushouders in Bulgarije neergelegd.

De informatie die verzoeker heden bijbrengt in zijn aanvullende nota, werd bij het opstellen van de voormelde beschikking aldus reeds in rekening gebracht. Het louter uit deze rapporten citeren en nogmaals verwijzen naar diezelfde informatie in deze aanvullende nota, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Bulgarije dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat er niet kan worden afgeleid dat de situatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Bulgarije dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij het niet eens is met deze beoordeling, maar hij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse in de beschikking is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken, noch overtuigende argumenten die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad leest in het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier evenwel geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad, gelet op het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. "zero integration policy", is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders er bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke statushouder in Bulgarije zich bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele omstandigheden en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.4. Ter terechtzitting wijst verzoeker opnieuw op zijn medische problemen, namelijk huidzwellingen, rugpijnen en het feit dat hij zijn been niet kan buigen. Hij stelt dat hij hierdoor geen zwaar fysiek werk kan verrichten. Ook betoogt verzoeker dat het gegeven dat zijn medische aandoeningen geen complexe behandeling behoeven niet relevant is, aangezien deze aandoeningen op zich bijdragen tot zijn verhoogde kwetsbaarheid.

In punt 5 van de beschikking werd hierop evenwel reeds geantwoord als volgt:

“Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt melding van huidzwellingen, pijn in de rug en een onbuigbaar been (NPO, p.7). Evenwel legt hij geen enkel medisch attest voor en vertelde hij, na medisch onderzoek in België, geen medische behandeling voor zijn aandoening te behoeven (NPO, p.8).

In de mate dat verdere medische opvolging of behandeling noodzakelijk zou zijn, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In voorliggend verzoekschrift stelt verzoeker enkel dat de toegang tot de gezondheidszorg identiek is voor zowel personen die internationale bescherming aanvragen als personen die internationale bescherming genieten, waardoor hij kan verwijzen naar de moeilijkheden op dit gebied. Evenwel hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

De Raad stelt vast dat verzoeker nog steeds geen medische attesten voorlegt die zijn beweerde gezondheidsproblemen op objectieve wijze staven. Evenmin liggen er medische attesten voor waaruit zou blijken dat verzoeker een medische behandeling behoeft voor zijn beweerde gezondheidsproblemen.

Er kan in deze stand van zaken dus niet blijken dat zijn gezondheidstoestand van dien aard is dat deze belangrijke negatieve gevolgen zou hebben (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit zou volgen dat verzoekers gezondheidsproblemen een impact hebben op zijn vermogen om autonoom te functioneren, te werken of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker (geheel of gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is, noch enig invaliditeitsattest.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht besloten: *“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand, waarbij u melding maakte van het hebben van huidzwellingen, pijn in de rug en een onbuigbaar been (CGVS, p. 7), doet aan dit alles géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U legt overigens geen enkel medisch attest voor. En u vertelde dat na medisch onderzoek in België u geen medische behandeling voor uw aandoening behoeft (CGVS, p. 8).”*

Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker stelt dat hij geen ander werk zou kunnen vinden behalve zwaar fysiek werk, omdat hij de taal niet spreekt, blijft hij bij een louter blote bewering. Vooreerst toont hij niet aan dat hij geen zwaar fysiek werk aankan, nu er geen medische attesten voorliggen. Verder toont hij niet aan dat het niet mogelijk zou zijn voor hem om in Bulgarije aangepast werk te vinden. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Syrië in de landbouw werkte. Ook in Turkije werkte hij in de landbouw en was hij tevens straatveger en vuilnisophaler. In Bulgarije werkte als poetser of arbeider (NPO, p. 5-6). Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers huidige gezondheidstoestand een terugkeer naar Bulgarije in de weg staat.

Verder blijkt dat verzoeker Turks leerde tijdens zijn verblijf in Turkije en maakt hij niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om Bulgaars te leren. Verzoeker kan verder ook gebruik maken van vertaalapps.

In deze stand van zaken wordt verzoekers geval niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Er is heden bij verzoeker dus geen sprake van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele gezondheidsproblemen die een medische behandeling zouden vereisen. Bijgevolg toont verzoeker met zijn algemeen betoog ter terechtzitting en in de aanvullende nota, zonder dit verder toe te lichten, niet aan dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Bulgarije wegens eventuele moeilijkheden om toegang te krijgen tot gezondheidszorg zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Vervolgens houdt verzoeker ter zitting voor dat de erbarmelijke situatie waarin hij in Bulgarije verkeerde zich dreigt te herhalen bij terugkeer. Zo verklaart hij weinig te hebben verdiend, dat hij de vuilbakken moest doorzoeken voor eten en dat de taallessen betalend waren.

Het gegeven dat verzoeker werd geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije een internationale beschermingsstatus verkreeg, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

In punt 7 van de voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken. Daarbij wordt omstandig geduid dat in verzoekers persoonlijk geval niet kan worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer, alsook vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 7 van de beschikking specifiek met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij niet aantoonde dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen en de nodige inspanningen heeft gedaan om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden en dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Door te verwijzen naar algemene informatie aangaande de situatie voor statushouders in Bulgarije, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen

daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking.

Verzoeker herhaalt verder eerder afgelegde verklaringen en de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting wijst op zijn eigen persoonlijke situatie in Bulgarije. In voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord: *“Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoekers verblijf en ervaringen in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming. Zo oordeelt de verwerende partij het volgende: “Zo verklaarde u concreet dat er in Bulgarije geen werk te vinden was, en als u al werk vond, dat u dan slechts vijf Bulgaarse LEV per gewerkte dag betaald kreeg (omgerekend tweeënhalve EURO) (CGVS, p.5). Ook vertelde u dat u soms, om de paar maanden, in een park sliep en dit deed tot u voldoende geld kon verzamelen om een kamer te huren (CGVS, p.6). U zei ook dat u soms voedsel zocht in de vuilnisbakken van restaurants (CGVS, p.6). U wil studeren en werken, kortom u wil een toekomst uitbouwen en dat ging niet in Bulgarije (CGVS, p.11). U diende het opvangkamp in Bulgarije te verlaten na drie maanden verblijf daar en u wist niet waarheen (CGVS, p.12). U kon geen taalopleiding volgen want dat kostte 500 EURO per trimester (CGVS, p.12 en p.13). Welnu, de door u geschetste situatie in Bulgarije tijdens uw verblijf daar voldoet niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.” En ook: “Wat stappen betreft die u zette in Bulgarije om aan uw moeilijke socio-economische situatie te komen, haalt u aan dat u overal heeft gezocht en alles heeft geprobeerd om werk en woonst te vinden (CGVS, p.12), zonder dit echter te concretiseren. U kwam niet verder dan te herhalen dat u alles had geprobeerd, dat u het overal ging vragen, en dat u het aan iedereen vroeg (CGVS, p.12).” Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen in de bestreden beslissing. Vervolgens verwijst verzoeker nog naar landeninformatie, dat een negatieve beoordeling geeft van de levensomstandigheden van personen die internationale beschermingen vragen en genieten in Bulgarije. Hij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Tot slot getuigt verzoeker van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij beschikte over een netwerk en middelen in Bulgarije, waarbij er vrienden waren die hem soms hielpen, alsook organisaties die hem hulp boden bij het bekomen van zijn Bulgaarse documenten (NPO, p.5 en 9). Ook kon hij dankzij een lening van vrienden zijn vliegticket naar België bekostigen (NPO, p.11). Verder was verzoeker in staat om zijn reis van Turkije naar Bulgarije te regelen en om zelfstandig van Bulgarije naar België te reizen (NPO, p.9 en 11). Ook in Turkije wist hij eenzelfde zelfredzaamheid aan de dag weten te leggen tijdens zijn jarenlange verblijf in het land (NPO, p.5). Zowel in Syrië als in Turkije en Bulgarije wist verzoeker steeds (informeel) werk te vinden (NPO, p.5).”*

Door louter summier zijn wedervaren in Bulgarije te herhalen wat betreft huisvesting, tewerkstelling en taallessen en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, gaat hij niet concreet in op de inhoud van de beschikking en formuleert hiertegen geen concrete repliek. Derhalve doet hij hierover thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

In de bestreden beslissing wordt terecht besloten dat, gelet op verzoekers verklaringen, hij slechts beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden.

Waar verzoeker betwist dat hij blijk geeft van zelfredzaamheid en stelt dat hij geld moest lenen om een ticket naar België te betalen, volgt hieruit enkel dat hij niet eens is met de gedane gevolgtrekkingen. Evenwel brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen in punt 7 van de beschikking, noch deze van de bestreden beslissing, waar terdege wordt geduid: *“Overigens beschikte u duidelijk over een netwerk en middelen in Bulgarije, waarbij er vrienden waren die u soms hielpen (CGVS, p.5), alsook organisaties die u hulp boden bij het aanvragen en bekomen van uw Bulgaarse verblijfs- en reisdocumenten (CGVS, p.9). Het was dankzij een lening van vrienden dat u uw vliegtuigticket naar België kon bekostigen en daarbij ook nog wat overhad om sigaretten, cola en eten te kopen in België (CGVS, p.11). U reisde zelfstandig naar België, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. U had ten andere eenzelfde zelfredzaamheid aan de dag weten te leggen tijdens uw jarenlang verblijf in Turkije. In Turkije heeft u naar eigen zeggen immers ook enkele nachten op straat doorgebracht en ook daar wist u uw plan te trekken door op zoek te gaan naar werk en woonst (CGVS, p. 5).”*

Hieruit blijkt afdoende dat verzoeker wel degelijk blijk geeft van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden: verzoeker had immers de financiële steun van zijn vrienden ook kunnen aanwenden om een duurzaam bestaan in Bulgarije op te bouwen. Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar

te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid. Verzoeker formuleert ter zitting geen concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking zodat hij thans niet anders doet oordelen en hij er niet in slaagt de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.6. Waar verzoeker nog op algemene wijze verwijst naar racisme in de Bulgaarse samenleving, wijst de Raad er op dat dit algemeen betoog niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Verder herneemt de Raad volgend motief uit punt 8 van de beschikking: *“Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij racisme heeft ervaren – hij verklaart dat hij door de Bulgaarse autoriteiten tijdens zijn verblijf in de gevangenis beledigd en geslagen werd, en dat hij door Bulgaarse onderdanen beledigd werd (NPO, p.8, 11 en 14), kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreuenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Verzoeker verwijst in voorliggend verzoekschrift naar landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat racisme heerst in Bulgarije.*

Vooreerst volgt de Raad de motivering in de bestreden beslissing waar opgemerkt wordt dat, hoe betreuenswaardig ook, de feiten in de gevangenis zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren, namelijk toen hij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat betreft de racistische bejegening die verzoeker als begunstigde van internationale bescherming zou hebben ervaren vanwege Bulgaarse onderdanen merkt de Raad in navolging van de verwerende partij op dat hij geen aangifte deed bij de politie, waardoor geen reactie van de Bulgaarse autoriteiten mogelijk is. Door louter te verwijzen naar de aanwezigheid van racisme ten opzichte van vluchtelingen, wat kan verklaren waarom verzoeker zich niet tot de Bulgaarse politie heeft gewend om zijn rechten te doen eerbiedigen, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Zoals door de verwerende partij opgemerkt werd, kunnen bovenstaande incidenten niet worden aangemerkt als een onmenselijke of extreem vernederende behandeling. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.”

Verzoeker brengt met zijn herhalend en algemeen betoog geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.7. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE, gepubliceerd in maart 2025, blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekosten-verzekering waarvoor de minimumbijdrage 19,13 euro bedraagt.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing, zoals in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Bulgarije, niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als statushouder in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen en de nodige inspanningen heeft gedaan om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden en aldaar een duurzaam bestaan uit te bouwen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

5.8. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan hem toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, niet dienstig. De verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Syrië, is niet relevant gelet op de

internationale bescherming die verzoeker in Bulgarije geniet en waarvan hij niet aantoont dat deze niet meer actueel of toereikend is. In casu wordt aldus slechts verzoekers situatie als statushouder in en bij terugkeer naar Bulgarije onderzocht en beoordeeld. Er ligt immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor, zodat er geen verder onderzoek nodig is. De betrokken argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota is aldus niet dienstig.

6. Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota en betoog ter terechtzitting bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO